ΕΤΟΣ Ι'. Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1896 Ἀριθ. 466

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Louise Michel (μετ' εἰκόνος). — Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς.— Ἡ γνώμη του περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος. Αἱ μοναχαὶ τῆς Τήνου.— Ἡ Κολασμένη (ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου).— Νεκρὴ καρδιὰ (ὑπὸ δος Κορακίδου).— Αἱ κυρίαι τοῦ Πειραιῶς. — Ποικίλα. — Εἰδοποιήσεις.— Ἐπιφυλλίς.

LOUISE MICHEL

Παράδοξος καὶ ἀσυνήθης τύπος ὁ τῆς γυναικὸς ταύτης, πρωτότυπος καὶ ἰδιόρρυθμος φυσιογνωμία, μετέχουσα τῆς μυστηριώδους δυνάμεως, ἥτις δημιουργεῖ τοὺς μάρτυρας καὶ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ ἀκαταβλήτου θελήσεως, ἥτις μορφώνει τοὺς μεγάλους μεταρρυθμιστὰς καὶ ἀνακαινιστὰς τῆς κοινωνίας.

Ἡ Λουΐζα Michel μετωνομάσθη ἡ ἐρυθρόσκουφος παρθένος, τόσον φανατικῶς ἐξεγείρεται πάντοτε κατὰ τῶν μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν, τόσον ἡρωϊκῶς ἐργάζεται καὶ μοχθεῖ ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν ἀδικουμένων. Ἡ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσίς της πρὸς τὴν δυστυχῆ μερίδα τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ οἶκτος, τὸν ὁποῖον ἡ ψυχή της αἰσθάνεται διὰ πᾶσαν δυστυχίαν, τῇ ἐνέπνευσαν τὴν ἰδέαν τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς κοινωνίας, ὑπὸ βάσεις ἐντελοῦς ἰσότητος καὶ χριστιανικῆς ἀδελφοποιήσεως.

LOUISE MICHEL

Οὐδέποτε ἐν τούτοις ἀπετέλεσε μέρος οἱαοδήποτε σοσιαλιστικῆς μερίδος ἀλλὰ μόνη πάντοτε ἐξεγείρουσα τὰ πλήθη διὰ τῶν ρητορικῶν λόγων της καὶ τιθεμένη ἐπὶ κεφαλῆς ἐργατικῶν ὁμάδων κατώρθωσεν ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλοτε αὔξησιν ἡμερομισθίων καὶ ἄλλοτε ἄλλας τῆς θέσεώς των βελτιώσεις.

Ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μεταβαίνουσα, ὡς ἀληθὴς ἱεραπόστολος ἀγορεύει πάντοτε, ἀγορεύει ἀκαμάτως ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, τόσον δὲ φανατίζει τὸ ἀκροατήριόν της, ὥστε νὰ γίνεται πολλάκις παραίτιος ταραχῶν καὶ στάσεων τῶν λαϊκῶν τάξεων. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις πρώτη ὑφίσταται προθύμως πᾶσαν δικαστικὴν καταδίωξιν· πρώτη προσφέρεται νὰ ὑποστῇ πᾶσαν τιμωρίαν, ἀρκεῖ οἱ πτωχοὶ ὁπαδοί της νὰ ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι.

Προσαχθεῖσα ἐνώπιον τοῦ πολεμικοῦ Συμβουλίου μετὰ τὴν ἐν Παρισίοις ἐξέγερσιν τῶν κομμουνιστῶν κατεδικάσθη μετὰ τῶν λοιπῶν στασιαστῶν εἰς ὑπερορίαν καὶ ἀπεστάλη εἰς τὴν Νέαν Καληδονίαν, χωρὶς κἂν νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν αὐστηρότητα τῆς ποινῆς.

Ἐπανελθοῦσα εἰς Γαλλίαν μετὰ τὴν παραχωρηθεῖσαν εἰς τοὺς στασιαστὰς ἀμνηστείαν ἐξηκολούθησε, ὡς καὶ πρὶν τὸ ὑπὲρ τῶν καταδυναστευομένων τάξεων ἔργον της. Εἰς ἀγόρευσίν της, γενομένην ἐν Χάβρῃ κατὰ τὸ 1888, ἐγένετο θῦμα δολοφονικῆς ἀποπείρας, ἐσώθη δὲ ὡς ἐκ θαύματος, ἀπολέσασα μόνον τὸν ἕνα της ὀφθαλμόν.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀποτυχίαι ἀντὶ νὰ τὴν ἀποθαρρύνουν ἐξῆψαν ἐπὶ μᾶλλον τὸν ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν της φανατισμόν της, ἐξακολουθεῖ δὲ μέχρι σήμερον διαθέτουσα καὶ τὰ τελευταῖα λεί-

ψανα τῆς περιουσίας της ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, τῶν ὁποίων τὴν τύχην ἐλπίζει πάντοτε ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ βελτιώσῃ.

Δυνάμεθα βεβαίως νὰ ἀποδοκιμάζωμεν τὰς ἰδέας τῆς Louise Michel, δυνάμεθα νὰ εὑρίσκωμεν τὸν φανατισμόν της ὑπερβολικὸν καὶ ἄσκοπον· δυνάμεθα νὰ κατακρίνωμεν, διὰ γυναῖκα μάλιστα, τὸν τρόπον δι' οὗ ἐκδηλόνει τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς σκέψεις της, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἐκτίμησίν μας πρὸς τὴν ἡρωΐδα ταύτην τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἥτις ἐκίνησε πάντα λίθον, ἵνα ἐπιτύχῃ χάριν δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἀπεπειράθη νὰ τὴν δολοφονήσῃ.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Ἐχρειάζετο ἀληθὴς ἡρωϊσμὸς διὰ νὰ ἀποφασίσω νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν θερμάστραν καὶ νὰ καθήσω νά σου γράψω. Τὰ χρώματα τῆς φωτιᾶς, ἡ γλυκειὰ καὶ συριχτικὴ μουσική της μὲ ἐκράτουν ἐκεῖ, ἀντικρύ, ὡς μαγευμένην, ὡς γοητευμένην. Ὅλα γύρω μου, τὰ ἔπιπλα καὶ οἱ τοῖχοι ἐλούοντο ἀπὸ τὴν κατέρυθρον κινητὴν αἴγλην, τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν ἡ φλογισμένη πνοή της καὶ ἓν σύμπλεγμα φωτογραφιῶν εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον προσελάμβανε θαυμασίας ἀναλαμπάς, ὡσεὶ ἀκτινοβολούντων μετάλλων.

Τὸ ὡραῖον, τὸ γραφικὸν αὐτὸ θέαμα, ἐνῷ ζωογονεῖ τὰ ἄψυχα πράγματα, ἐμὲ ναρκόνει καὶ τὸ μουσικὸν ἐκεῖνο μονότονον μουρμούρισμα μὲ νανουρίζει σχεδόν. Ὥστε ὄχι μόνον οὐδεμίαν διάθεσιν δι' ἐργασίαν νὰ αἰσθάνωμαι, ἀλλὰ μόλις νὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ προσηλοῦμαι, χωρὶς τίποτε νὰ σκέπτωμαι, εἰς τὰ παίγνια, τὰ ὁποῖα αἱ μυριάδες τῶν πυρίνων γλωσσῶν της σχηματίζουν μέσα εἰς τὸ μαῦρον τῆς θερμάστρας στόμα.

Ἀνέβαλα λοιπὸν τὴν στιγμὴν τῆς ἐργασίας, θέτουσα πάντοτε ὡς προθεσμίαν τὴν ὁλοτελῆ καῦσιν ἑνὸς ξύλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μὲ ἀπόλαυσιν παρηκολούθουν τὰ μυρία πύρινα γλωσσίδια, τὰ ὁποῖα νομίζεις ὅτι ἀλληλοεκυνηγοῦντο ἐπ' αὐτοῦ, ὡς πολυπληθεῖς μικροσκοπικοὶ ὄφεις, πότε δάκνοντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἄλλοτε περιελισσόμενοι μὲ τὰ χρυσέρυθρά των σώματα, τὰ λεπτὰ καὶ ἐλαστικά, τὰ χανόμενα καὶ ἀναφαινόμενα μὲ τόσους ἀνομοίους ἑλιγμούς.

Ἀλλὰ τὸ ξύλον ἐκάη καὶ μετ' αὐτὸ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον, ὥστε νὰ μή μου ἐπιτρέπεται νὰ ἀναβάλλω πλέον τὴν στιγμήν, τὴν ἄλλως τε εὐχάριστον, νὰ ὁμιλήσω καὶ πάλιν ὀλίγον μαζῆ σου.

Καὶ τόσον περισσότερον εὐχαριστοῦμαι ἤδη γράφουσα,— διότι μόνον ἡ ἀπόφασις μοὶ ἔλειπεν—ὅσον σήμερον ἔχω νά σου γνωρίσω ἕνα ποιητήν μας ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων καὶ συμπαθεστέρων, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην ἐζήτησα τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν διὰ τὸ γυναικεῖον ζήτημα.

Κωστῆς Παλαμᾶς

Ὁ Παλαμᾶς, ὁ ποιητὴς τῶν «*Ματιῶν τῆς ψυχῆς μου*», δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σοῦ εἶναι ἄγνωστος. Εἶναι μία ἐπιβάλλουσα φυσιογνωμία, μία ποιητικὴ προσωπικότης, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι σημειόνουν διὰ τῆς σφραγῖδος τοῦ πνεύματός των τὴν περίοδον τῆς φιλολογικῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὅλα εἶναι ἀκόμη μικρά, ὅπου ὁ ὑλισμὸς δὲν ἀφῆκε νὰ διασκεδασθοῦν ἀκόμη τὰ σκότη, εἰς τὰ ὁποῖα κυμαίνονται πάντοτε οἱ ἐλευθερούμενοι ἀπὸ τὴν δουλείαν νέοι λαοί, ποιητικαὶ προσωπικότητες ὡς ὁ Παλαμᾶς ἀποτελοῦν ἀστέρας φωτεινοὺς εἰς σκοτεινὸν καὶ θυελλώδη οὐρανόν, εἰς τοὺς ὁποίους στρέφουν τὸ ἀπεγοητευμένον βλέμμα των οἱ ὀλίγοι ἐκλεκτοί, οἱ περισωθέντες ἀπὸ τὰ τέλματα τοῦ ὑλισμοῦ.

Καὶ τοὺς ὀλίγους αὐτοὺς τοὺς θερμαίνει, τοὺς φωτίζει, τοὺς ζωογονεῖ τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ κ. Παλαμᾶ, τὸ ὁποῖον διαπνέει ἡ ἀλήθεια καὶ στολίζει μὲ τὰ ζωντανὰ καὶ ἀθάνατα χρώματά της ἡ μεγάλη τοῦ καλοῦ μήτηρ, ἡ Τέχνη.

Ὦ! φίλη μου· πόσον χάνομεν ὅλαι καὶ ὅλοι μας οἱ μὴ παρακολουθοῦντες τὴν ἀναγέννησιν τῆς φιλολογίας καὶ τῆς ποιήσεως εἰς τὸν τόπον μας. Πόσας στιγμὰς ἀληθοῦς ἀπολαύσεως δὲν παρέχει ἡ ἀνάγνωσις ποιήματος, τὸ ὁποῖον ὡραία ἱστορικὴ σελίς μας ἐνέπνευσεν, ἢ ἀληθὴς πρὸς τὴν ἀρχαίαν, τὴν μόνην πραγματικὴν καὶ μεγάλην τέχνην, λατρεία ὑπηγόρευσε.

Καὶ δὲν εἶναι ἄρα ἐντροπή μας νὰ ἐνθουσιῶμεν διὰ τὰς ὡραίας λέξεις, ἃς ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἐχάραξε διὰ τὸ *Arc de Triomphe* τῆς γαλλικῆς Πρωτευούσης καὶ διὰ τὴν ἐκπεσοῦσαν τοῦ Ναπολέοντος δόξαν καὶ νὰ ἀγνοῶμεν τὰ ὡραῖα καὶ λαξευτὰ καλλιτεχνήματα τοῦ Παλαμᾶ, τὰ ἀναφερόμενα πρὸς τόσα ἔργα ἑλληνικῆς Τέχνης, πρὸς τοὺς ἀρχαίους θεούς μας, πρὸς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου, πρὸς τοὺς τάφους τοῦ Κεραμεικοῦ μας; Ποιήματα ὄχι συνειθισμένα, ὄχι ἀνούσια φρασεολογήματα, ἀλλὰ γεμάτα ἰδέας ὑψηλάς, ἰδέας μεγάλας, ἰδέας ὡραίας, διὰ τῶν ὁποίων καὶ τὸ αἴσθημά μας πρὸς τὸ καλὸν καλλιεργεῖται καὶ ἡ φαντασία μας ἐξιδανικεύεται καὶ ἡ διάνοιά μας ἀναπτεροῦται καὶ ἡ ψυχή μας ἐξευγενίζεται.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ ἴδωμεν ἢ μᾶλλον ποῦ νὰ τὰ ἴδητε καὶ νὰ τὰ ἀπολαύσητε σεῖς αἱ τοῦ μεγάλου καὶ διακεκριμένου κόσμου ὅλα αὐτά, ἀφοῦ τὰ ἑλληνικὰ βιβλία εὑρίσκονται ἐξωρισμένα ἀπὸ τὰς βιβλιοθήκας σας; Πῶς νὰ γνωρίσητε τοὺς φιλολόγους καὶ ποιητάς μας, ἀφοῦ οὗτοι, παρεγνωρισμέναι μεγαλειότητες, καταφρονοῦν καὶ τὸν πλοῦτόν σας καὶ τὰ μεμαλεῖά σας καὶ τὰς αἰθούσας σας καὶ τὰς μεταμεσηβρινάς σας καὶ ἀπαξιοῦν νὰ σᾶς ὑποβάλλουν καὶ εἰς τὸ δίδραχμον ἀκόμη ἔξοδον τῆς ἀγορᾶς τοῦ βιβλίου των, ἀποστέλλοντές το εἰς τὰ πολυτελῆ μέγαρά σας.

Καὶ ὅμως τί θὰ ἐκέρδιζεν ὁ κόσμος τῶν αἰθουσῶν μας, ἐὰν οἱ ὀλίγοι καὶ ἐκλεκτοὶ ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν τῆς γραφίδος, ἐὰν αἱ ἐξέχουσαι εἰς τὰ γράμματα προσωπικότητές μας, κατήρχοντο τοῦ θρόνου, ὃν ὕψωσε δι' αὐτοὺς ἡ τέχνη καὶ ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ἀπεφάσιζαν νὰ συγχρωτισθοῦν περισσότερον μὲ τὸν λεγόμενον καλὸν κόσμον μας, τὸν ὁποῖον στρεβλὴ καὶ ξενόφιλος ἀγωγὴ τόσον ὀλίγον Ἑλληνικὸν παρεσκεύασεν;

Πόσας θερμὰς καὶ φωτεινὰς ἀκτῖνας θὰ διεσκόρπιζεν εἰς τοὺς κύκλους αὐτοὺς ἡ ἁγνὴ καὶ ἄδολος ἀπὸ ξενικὰς ἐπιδράσεις ἰδιοφυΐα των; μὲ πόσην ζωὴν ἑλληνικὴν καὶ πρωτοτυπίαν

ἐθνικὴν θὰ ἐχρωματίζοντο τότε αἱ συγκεντρώσεις καὶ συνειθροίσεις μας; πόσον αἱ αἴθουσαί μας θὰ ἔφερον τότε χαρακτῆρα αἰθουσῶν μεγάλου καὶ εὐγενοῦς κόσμου, ἐν αἷς ἡ ἀληθὴς τοῦ ἔθνους ἀριστοκρατία, ἡ ἀριστοκρατία τοῦ πνεύματος θὰ κατεῖχε τὴν πρώτην καὶ ἐπιφανεστέραν θέσιν;

Ὅλα αὐτὰ ἐλπίζω, φίλη μου, ὅτι θὰ κατορθωθοῦν ἐπὶ τέλους ὅταν, ὁ πολιτισμός μας καταστῇ πραγματικός, ὅταν δι' ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀνατροφῆς ἑλληνικωτέρας ὅλοι καὶ ὅλαι μας ἐννοῶμεν καὶ τιμῶμεν τὸ καλόν, ἐπιζητοῦμεν νὰ τὸ προσηκειούμεθα καὶ μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας νὰ τὸ ἐπιδεικνύωμεν καὶ εἰς τοὺς ξένους. Καὶ πάλιν δὲ σοῦ ἐπαναλαμβάνω εἰς ἡμᾶς, ὡς εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας ἐναπόκειται ἡ μεγάλη τιμὴ νὰ ἐνισχύσωμεν καὶ καταστήσωμεν γνωστοτέραν τὴν ἀναγεννωμένην ὑπὸ τόσον αἰσίους οἰωνοὺς φιλολογίαν καὶ τέχνην μας· εἰς ἡμᾶς νὰ δώσωμεν νέαν τροπὴν εἰς τὰς κακὰς συνηθείας τοῦ παρελθόντος, νὰ ἀνοίξωμεν νέους δρόμους κοινωνικῆς προόδου, ἐν ᾧ θὰ πρωτοστατοῦν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη.

Ὁ κ. Παλαμᾶς καὶ τὸ Γυναικεῖον ζήτημα

Εἴμεθα ὅλοι συνηθροισμένοι εἰς τὸ ἰδιαίτερόν μου γραφεῖον, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, διερχόμενοι τὰς ὥρας μας μὲ φιλολογικὰς συζητήσεις καὶ μὲ φιλονικίας περὶ δημοτικῆς καὶ καθαρευούσης. Ἡ κ. Παλαμᾶ, φανατικὴ τῆς δημοτικῆς ὑπέρμαχος ἐξῆρεν ἐκεῖ εἰς μικρὸν περὶ αὐτὴν κύκλον τὴν χάριν τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ ἐνῷ ἐγὼ ἀπέναντί της εἷς ἄλλον κύκλον ἔστρεψα τεχνηέντως τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα.

Ὁ κ. Παλαμᾶς, ὁ ἥρως τοῦ ἐντερβιοῦ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης, χωρὶς κἂν νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἐζητεῖτο ἡ γνώμη του, ἐκηρύχθη ἀμέσως ἄνευ ἐνδοιασμῶν καὶ ἐπιφυλάξεων ὑπέρμαχος τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, τῆς γυναικείας προόδου θέτων σαφῶς καὶ ὡρισμένως τὸ ζήτημα τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων.

Ἡ γυνή, εἶπεν, ἐπλάσθη ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα κατὰ τὰς νοητικὰς δυνάμεις, καὶ κατὰ τὰς ἠθικάς. Ἀλλ' ὁ ἀνήρ, ὅστις μόνον σωματικῶς ἐπλάσθη τῆς γυναικὸς ἰσχυρότερος, ὑπεδούλωσεν αὐτὴν εἰς ἐποχήν, καθ' ἣν ἀκόμη ἡ δύναμις τοῦ φυσικῶς ἰσχυροτέρου ἐβασίλευεν. Ἀναμφιβόλως τόσα ἔτη δουλείας τόσα ἔτη ἀποχῆς ἀπὸ πάσης δράσεως ἐμείωσαν ἐπαισθητῶς τὰς δυνάμεις τῆς γυναικός, ἡ ὁποία μόλις κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς δεκαετηρίδας ἤρχισε νὰ ἐξεγείρεται καὶ νὰ διεκδικῇ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν της. Τὸ τοιοῦτον δὲν ἠμπόδισεν ἐν τούτοις μεγάλας γυναικείας προσωπικότητας νὰ διακριθοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων, ἄξιον δὲ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι καίτοι διὰ κληρονομικοὺς ἀδρανείας καὶ ἀμβλύτητος λόγους ἡ γυνὴ φύσει ὤφειλε πολὺ νὰ ὑστερῇ τοῦ ἀνδρός, ἐν τούτοις ἀνεδείχθη ὄχι μόνον ἴση, ἀλλ' ἐν πολλοῖς καὶ ὑπερτέρα αὐτοῦ.

—Ὥστε δὲν φρονεῖτε ὡς κ. Ροΐδης, ὅτι εἴμεθα ὄντα προωρισμένα κατ' ἴδιον τρόπον νὰ σκεπτώμεθα καὶ νὰ ἀντιλαμβανώμεθα τὰς διαφόρους ἐξωτερικὰς ἐντυπώσεις καὶ κατ' ἴδιον τρόπον νὰ ἐξωτερικεύωμεν καὶ διατυπώνωμεν αὐτάς.

—Ὄχι, βεβαίως, ἀπήντησεν, ὑπομειδιῶν μὲ τὸ ἁγνὸν καὶ καλόν του μειδίαμα ὁ ποιητής. Ἡ Τέχνη δὲν ἔχει γένος, ἀλλ' οὔτε ἡ μεγαλοφυΐα. Ἄλλως τε αἱ διακριθεῖσαι μέχρι σήμερον γυναικεῖαι μεγαλοφυΐαι δὲν θὰ διεκρίνοντο βεβαίως, ἐὰν ἐζήτουν νὰ περιορίσουν ἑκουσίως εἰς τὰ στενὰ τοῦ κύκλου των ὅρια.

— Ὥστε αἱ ἀνδρογυναῖκες, κατὰ τὴν γνώμην σας, δὲν εἶναι καὶ τόσον ἐπικίνδυνα τέρατα, ἀπειλοῦντα νὰ καταστρέψουν τὴν οἰκογενειακὴν καὶ κοινωνικὴν ἁρμονίαν;

— Ἀνδρογυναῖκες, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ μόνον ἰσχυραὶ καὶ μεγάλαι διάνοιαι, αἱ ὁποῖαι ἐτίμησαν καὶ τιμοῦν τὸ φῦλόν των καὶ τὴν ἀνθρωπότητα. Μία Γεωργία Σάνδη, ἡ ὁποία διὰ τῆς μεγαλοφυΐας της κατέπληξε τὸν κόσμον, μία Ackermann, τῆς ὁποίας αἱ φιλοσοφικαὶ ἰδέαι καὶ τὸ ποιητικὸν τάλαντον τόσον πλουσίαν καὶ μεγάλην ἀνέδειξαν τὴν γυναικείαν διάνοιαν, μία Georges Elliot, ἡ ὁποία τοιαύτην ἐχάραξεν ὁδὸν διὰ τὸ γυναικεῖον μυθιστόρημα, εἶναι τόσαι μεγάλαι προσωπικότητες, αἱ ὁποῖαι ἀκριβῶς διεκρίθησαν διὰ τὸ εὐρὺ καὶ ἀπεριόριστον τῶν βλέψεων καὶ ἰδεῶν των, καὶ τὰς ὁποίας κανεὶς κριτικός, κανεὶς σοφὸς δὲν ἐσκέφθη νὰ μεμφθῇ δι' αὐτό.

—Ὥστε διὰ τὰς Ἑλληνίδας δὲν νομίζετε κακὴν τὴν παρατηρουμένην πρὸς τὰς νέας ἰδέας ἐπίδοσιν, τὴν τάσιν πρὸς βίον πραγματικώτερον, πρὸς ἐπαγγέλματα καὶ ἐπιστήμας, αἱ ὁποῖαι κατ' ἀνάγκην θὰ τὴν ἀπομακρύνουν κάπως καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας;

— Παρὰ νὰ καθιστοῦν τὴν ἑστίαν αὐτὴν κέντρον ματαιότητος, ὡς συμβαίνει δυστυχῶς πολὺ συχνὰ σήμερον, παρὰ νὰ θεωρῇ ἡ γυνὴ ὡς προορισμὸν καὶ σκοπὸν τῆς ὑπάρξεώς της τὴν εἰς τὰ μωρὰ καὶ ἐπουσιώδη ἐπίδοσίν της, ἀπείρως προτιμότερον εἶναι νὰ λαμβάνῃ αὕτη θετικωτέραν ἀνατροφήν, νὰ ἐξοικειοῦται πρὸς τὴν ἐργασίαν, πνευματικὴν ἢ χειροτεχνικήν, ἀδιάφορον. Ἄλλως τε, ἐὰν ἡ γυνὴ εἶναι ἐξηφαλισμένη ὑλικῶς, ποτὲ δὲν θὰ ἀφήσῃ τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὸν οἰκογενειακὸν βίον διὰ νὰ ἀγωνίζεται ἐκτὸς τοῦ οἴκου ὑπὲρ του ἄρτου. Θὰ τὸ πράξῃ μόνον ἡ ἔχουσα ἀνάγκην καὶ ἡ τοιαύτη ὄχι μόνον πρέπει νὰ θέλῃ νὰ ἐργάζεται, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποχρεοῦται εἰς τοῦτο.

— Ὥστε δὲν θέτετε ὅρια εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐργασίαν τῆς γυναικὸς καὶ δὲν νομίζετε ὅτι αὕτη δύναται νὰ μεταβάλῃ τὰ ἤθη μας ἐπὶ τὸ ἐλαστικώτερον;

— Ὄχι ἡ γυνὴ εἶναι στοιχεῖον ἐκπολιτιστικὸν καὶ ἐξημερωτικόν. Καὶ εἰς τὰς δημοσίας θέσεις καὶ ὅπου δήποτε ἀλλοῦ καὶ ἂν λάβῃ μέρος αὕτη θὰ ὠφελήσῃ μᾶλλον παρὰ θὰ βλάψῃ. Καὶ εἰς τοὺς πολιτευομένους ἀκόμη κύκλους δύναται νὰ δράσῃ ἐπωφελῶς ἡ γυνή, ὄχι ἀπὸ τῶν παρασκηνίων, ὡς γίνεται σήμερον, τυφλὸν καὶ ἀσυνείδητον ὄργανον τῆς ἰδιοτελείας τούτου ἢ ἐκείνου ἐκ τῶν πολιτευομένων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς τῆς πολιτικῆς σκηνῆς μὲ συνείδησιν τῆς εὐθύνης, ἣν φέρει καὶ τῶν ὑποχρεώσεων ἃς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας ἀναλαμβάνει.

Ὥστε, ὡς βλέπεις, φίλη μου, αἱ ἰδέαι τῶν ἐπιφανεστέρων ἐκ τῶν ἀνδρῶν μας περὶ τῆς γυναικείας προόδου βαίνουν μακρύτερα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰς ἰδικάς μου. Τοῦτο εἶναι καὶ ἐνθαρρυντικὸν δι' ἐμὲ καὶ πολὺ παρήγορον διὰ τὴν κοινωνικήν μας καὶ οἰκογενειακὴν ἐν γένει ἀνάπτυξιν. Ὁ ἀνὴρ πάντοτε σχηματίζει τὴν περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ φύλου μας ἰδέαν

του ἐκ τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας ἐγνώρισε στενώτερον, μεθ' ὧν συνεδέθη ἡ ὕπαρξίς του εἴτε ὡς παιδίου, εἴτε ὡς ἀνδρός. Ἡ ὁμόθυμος λοιπὸν τῶν ἀνδρῶν μας ὑπὲρ τῆς γυναικείας προόδου ἐξέγερσις, τί ἄλλο πιστοποιεῖ ἢ ὅτι ἡ Ἑλληνὶς τόσον κατώρθωσε νὰ μορφωθῇ καὶ τοιαῦτα δείγματα πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τὴν οἰκογενειακὴν δρᾶσίν της, ὥστε ἐξ αὐτοῦ τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων νὰ μεταβάλλῃ τὰς στενὰς καὶ περιωρισμένας ἰδέας τοῦ ἀνδρός, τὰς ὁποίας ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν περὶ τοῦ φύλου μας μέχρι σήμερον οἱ βάρβαροι μόνον τῆς Ἀνατολῆς λαοί.

Αἱ καλογραῖαι τῆς Τήνου

Ἀκριβῶς ὅ,τι κάμνει τὰς δυστυχεῖς αὐτὰς νὰ φαίνωνται ἀσυγκρίτως κατώτεραι τῶν δυτικῶν καλογραιῶν τῆς Τήνου εἶναι ἡ ἔλλειψις μορφώσεως καὶ ἡ εἰς οὐδεμίαν συστηματικὴν ἐργασίαν ἐπίδοσίς των. Ὅ,τι τὰς κάμνει νὰ ἐξευτελίζωνται πρὸ τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς μονῆς, εἶναι ἡ ἐκεῖ εἰσχωρήσασα πρόληψις περὶ τοῦ ἀσκόπου καὶ ὀκνηροῦ βίου τῆς γυναικός, εἶναι ἡ στρεβλὴ ἰδέα ὅτι μόνον ἄνθη ὀφείλουν νὰ ἀποφυλλίζουν αἱ γυναικεῖαι χεῖρες. Καὶ ἐπειδὴ δι' αὐτὰς τὰ φυσικὰ ἄνθη οὔτε γλῶσσαν ἰδιαιτέραν ἔχουν, οὔτε χρησιμεύουν ὡς μαντεῖα ἐρωτικά, ἐν μιᾷ λέξει εἶνε ἄσκοπος πολυτέλεια, καταφεύγουν εἰς τὰ τεχνητά. Ἀλλ' ἀμόρφωτοι, οὐδεμίαν ἰδέαν ἔχουσαι τῶν ἀναγκῶν, εἰς ἃς ἡ μικρὰ των βιομηχανία ἠδύνατο νὰ ἀνταποκριθῇ, χάνουν τὸν καιρόν των εἰς κατασκευὴν προκαταλυσιμαίων χανδρωτῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα εἰς πᾶν ἄλλο ἢ εἰς ἄνθη ὁμοιάζουν καὶ τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχοντα, τὰς μεταβάλλουν εἰς ἐπαίτιδας πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς μονῆς.

Πόσαι βιομηχανίαι γυναικεῖαι φίλη μου, δὲν ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐτελειοποιήθησαν εἰς τὰ αὐτόθι πολυπλυθῆ γυναικεῖα μοναστήρια καὶ πόση ἐμπορικὴ κίνησις δὲν συγκεντροῦται σήμερον εἰς τὰς γαλλικὰς χεῖρας, χάρις εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν δεξιότητα τῶν μοναχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐννοοῦσαι ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι προσευχή, τὸν περισσότερον χρόνον των διαθέτουν ὑπὲρ ἐκείνης ἢ ὑπὲρ ταύτης. Πόσα ὀρφανὰ οὕτω δὲν σώζονται ἀπὸ τῆς ἀθλιότητος, πόσαι δυστυχεῖς δὲν ἀνακουφίζονται διὰ τῶν χρημάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα αἱ μοναχαὶ διὰ τῆς ἀξιοπρεποῦς ἐργασίας των κερδίζουν καὶ τὰ ὁποῖα διαθέτουν εὐεργετικῶς. προσερχόμεναι βοηθοὶ εἰς ἄλλας δυστυχεστέρας των;

Πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς τὸν ναόν, ἐπεσκέφθημεν τὴν ἡγουμένην εἰς τὸ ἡγουμενεῖον. Γυνὴ μεσῆλιξ, εὐτραφής. μὲ ἀρκετὰ συμπαθῆ φυσιογνωμίαν ἐπιβάλλεται ὅπωσδήποτε εἰς τὸ ποίμνιόν της, ἰδίως διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς μετριοπαθείας της.

Ἡ αἴθουσά της ἀνώγεως εἶναι μετὰ ποιᾶς τινος ἐπιμελείας εὐπρεπισμένη, μεγάλη δὲ χρυσοκέντητος εἰκὼν τοῦ Ἐσταυρωμένου εἶναι ἀνηρτημένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τῆς αἰθούσης πλευρᾶς. Εἰς τράπεζαν τοποθετημένην παρὰ τὸ ἀνάκλιντρον τῆς ἡγουμένης ὑπάρχει δίσκος, μὲ χειρόγραφον κατάλογον καὶ μὲ διάφορα χαρτονομίσματα. Εἶναι ὁ κατάλογος αὐτὸς ἓν εἶδος συγχωροχάρτι, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐπισκέπται ἐγγράφουν τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μνημονευθοῦν, ἀντὶ βεβαίως ἀναλόγου πάντοτε χρηματικῆς ἀμοιβῆς.

Εἰσήχθημεν ἐνώπιον τῆς ἡγουμένη, παρ' ἀδελφῆς, ἥτις ὑπεκλίθη ἐδαφιαίως τρὶς καὶ κατόπιν ἠσπάσθη τὴν ἁγίαν τῆς ἡγουμένης χεῖρα. Τὸ αὐτὸ ἔπραξαν καὶ ἄλλαι ἀδελφαί, ὅλαι μὲ τρεῖς μετάνοιακς κατὰ γῆς, ἀξιούμεναι τῆς εὐλογίας τῆς πνευματικῆς μητρός των. Δὲν ἐδίστασα νὰ ἐκθέσω εἰς τὴν ἡγουμένην τὰς ἐκ τῆς ἀσκόπου ζωῆς τῶν ἀδελφῶν ἐντυπώσεις μου.

—Ἔχετε δίκαιον, μοὶ εἶπεν. Ἀλλὰ ποῖος νὰ φροντίσῃ, ποῖος νὰ καταβάλλῃ τὸ ἀπαιτούμενον κεφάλαιον, ὅπως αἱ ἀδελφαὶ ἐπιδοθοῦν εἰς σκοπιμώτερα ἔργα; Καὶ ἔχομεν τόσας νέας κοράσιδας ἐδῶ, καὶ ἔχομεν ἀδελφὴν ἄριστα κατηρτισμένην καὶ εἰς καλλιτεχνικὰ κεντήματα καὶ εἰς τὴν ραπτικὴν καὶ εἰς ἄλλας γυναικείας τέχνας. Καὶ ὅμως αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν ἐδῶ ἀδελφῶν ἀποθνήσκουν τῆς πείνης, ἀκριβῶς, διότι οὐδεὶς ἐφρόντισέ ποτε νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς μονῆς μας πρακτικώτερον καὶ σκοπιμώτερον.

Ἤδη ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην εἰσήρχοντο αἱ μοναχαὶ μὲ τὰ χάνδρινα κανιστράκια των ἀνὰ χεῖρας, καὶ τέλος μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ μία εὔμορφη, κομψή, χαρίεσσα μὲ κατατομὴν ἑλληνικήν, μὲ γραμμὰς ὡραίας, μὲ σῶμα πλαστικώτατον.

Τὸ βλέμμα μου ἐπανεπαύθη ὀλίγον εἰς τὸ ὡραῖον καὶ συμπαθὲς ἐκεῖνο πρόσωπον, εἰς τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην νεότητα, τὴν ὁποίαν πρώρα αἱ πικρίαι καὶ αἱ ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς κατεδίκασαν εἰς τὴν ἀθλίαν τῆς μονώσεως ζωήν. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω διηρωτώμην εἰς τί ἄρα ἐχρησίμευεν εἰς τὸν Θεὸν ἡ θυσία τῆς ὑπάρξεως τῆς νέας ἐκείνης καὶ ὡραίας κόρης, τῆς ὁποίας τὰ πολὺ θερμὰ, τὰ πολὺ πύρινα βλέμματα μᾶλλον πρὸς τὴν γῆν ἢ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐφαίνοντο ἐστραμμένα.

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

Ἐκουράσθηκε 'ς αὐτὸν τὸν κόσμο. Τὸ ἀδύνατο ἀνθρώπινο κορμί της ἐκουράσθηκε πολύ. Ἀμέριμνη δὲν ἦταν ποτέ. Ὅταν ἦτο μικρὸ παιδάκι ἤξευρε πῶς ἔπρεπε νὰ περιπατῇ σιγὰ-σιγὰ καὶ νὰ μὴ γελᾷ ποτέ της· θὰ ἐξυπνοῦσε τὸ μωρὸ καὶ θὰ ἐθύμωνεν ὁ παπποῦς. Δὲν ἔπρεπε νὰ ζητῇ παιγνιδάκια καὶ ζαχαρωτά, ἡ μαμμάκα της δὲν εἶχε χρήματα νὰ τῆς τὰ πάρῃ. Ἔπρεπε νὰ προσέχῃ τὰ φορεματάκια της, διότι διαφορετικὰ θὰ ἔμενε κουρελιασμένη. Ὅλα αὐτὰ τὰ κατάλαβεν.

Τὸ παιδὶ ποῦ δὲν τὸ ἐφώτιζεν ἀκόμη τὸ ὥριμο λογικό, ἐπερπατοῦσε ψηλαφητὰ μέσα 'στὸ πυκνὸ σκοτάδι τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς μὲ βῆμα σταθερό, χωρὶς νὰ παραπατήσῃ.

Ὅταν ἐμεγάλωσεν ἔχασε τὴ μητέρα της καὶ εἶδε τὸν πατέρα της ἄχρηστο γιὰ πάντα· ἔπαθε ἀποπληξίαν. Ἡ μικρούλα ἀδελφίτσα της μεγάλωνε διαφορετικά.

Ἡ Δέσπω τῆς ἔκρυβε τὴς πίκραις καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, καὶ 'στὸ νυχτέρι ἔχυνε τὸ φῶς της γιὰ νὰ μὴ λείψῃ τίποτε ἀπὸ κανένα. Ὅλα τὰ πρόφθαινε καὶ ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ γέλοιο καὶ τὸ τραγούδι ἀπὸ τὰ χείλη της.

Ἕνα γειτονικὸ παλληκάρι, γύρεψε νὰ τὴν κάμῃ νοικοκυρὰ 'στὸ σπίτι του.

— Μπορεῖ νὰ θρέψῃ ὅλους μας ; εἶπε μὲ ἀπόφασι ἡ Δέσπω.

— Ἀ ὄχι· μὰ ἐσένα, θὰ σὲ ζήσῃ σὰν βασίλισσα.

Χωρὶς δισταγμό, ἀρνήθηκε καὶ ἄρχισε πάλιν τὸ τραγούδι της.

Ἡ ἀδελφίτσα της, ὅπως ὅλα τὰ χαϋδεμένα παιδιά, ἔμεινε ἰδιότροπη καὶ ζητοῦσε χίλια πράγματα ἀδύνατα καὶ ἂν δὲν τῆς τὰ ἔδιδαν, ἔκλαιε καὶ κτυποῦσε τὰ πόδια της. Ὁ γέρος ἔγεινε ἰδιότροπος ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα. Ἤθελε ἥλιον, βαρέθηκε νὰ βλέπῃ κεραμίδια.

Ἡ Δέσπω ἔκλεφτε δρὸ στιγμούλες, ἔπιανε τὸν πατέρα της καὶ τὸν ἐπήγαινε 'στὸν περίπατο. Στὸ δρόμο, ὅλοι τὴν ἔβλεπαν μὲ περιφρόνησι. Μιὰ μέρα, μιὰ μεγάλη κυρία σταμάτησε τὸ ἁμάξι της καὶ τῆς ἔριψε ἕνα τέταρτο τοῦ μετζηντιέ. Ὅπως ἦταν κακοφορεμένη καὶ ἐτήραζε ἐκεῖνον τὸν γέρο ἀποπληκτικό, τὴν ἐπῆρε γιὰ διακονιάρα. Τὸ αἷμά της ἀνέβηκε καὶ ἔβαψε τὸ χλωμὸ πρόσωπό της καὶ δάκρυα χονδρά, τὰ δάκρυα ποῦ πηγάζουν ἀπὸ τὴν περιφρόνησι τῶν ὁμοίων μας, ἐχαράκωναν τὸ εὔμορφο πρόσωπό της. Ὁ γέρος δὲν εἶδε τίποτε μόνο τῆς ἔλεγε : πῶς ἐκουράσθηκε καὶ ἐγύρευε ἁμάξι.

Εἶχε τὰ πέντε γρόσια τῆς μεγάλης κυρίας μὰ ὄχι ! ! ἐκεῖνα ἦσαν ἐλεημοσύνη. Ἐσταμάτησε ς' ἕνα φτωχὸ ἐμπρὸς καὶ τοῦ τὰ ἔδωκε μὲ χαμόγελο. Αἰσθάνθηκε ἀνακούφισι ἀμέσως. Ὁ φτωχὸς ἔτρεξε ς'τὸ καπηλειὸ νὰ τὰ πιῇ.

Ἔρρφτε, ἐκεντοῦσε, ἔπλεκε γρήγορα σὰν μηχανή, εὐσπλαχνικὴ γιὰ ὅλους, ἄσπλαχνη μόνον μὲ τὸν ἑαυτόν της. Ἔθαφτε τὴν εὔμορφη νεότητά της μέσα σὲ ἄχαρα παληόρουχα καὶ ἔντυνε μὲ χάρι τὴν ἀδελφίτσα της, γιὰ νὰ μὴν τὴν περιφρονοῦν τὰ παιδιὰ ς'τὸ σχολεῖο. Τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ! ! ! ἡ κοινωνία ἡ κακή, ἡ λεπτολόγος, ἡ περιφανετική, ἡ ἐμπαίζουσα, εἰς μικρογραφίαν. Τὸ χρυσό της τὸ παιδί, ἔπρεπε νὰ μάθῃ γράμματα ἀλλὰ νὰ μὴν τὰ πληρώσῃ ἀκριβά· νὰ μὴ φαρμακωθῇ ἡ ζωή του, μὲ τὸ φαρμάκι τῆς ἀπογοητεύσεως· ἄ—ὄχι.

Ἡ ἀδελφίτσα μεγάλωσε· ἀνοίχθηκε ἡ κασέλα τῆς μακαρίτισσας μητέρας καὶ ὅλα τὰ ροῦχά της διωρθώθηκαν γιὰ τὸ χαριτωμένο κορμάκι της. Ἡ Δέσπω ἀκτένιστη ἐσταματοῦσε λιγάκι 'στὰ δάκτυλά της καὶ τὴν ἐκαμάρωνε. Ἄ, ναί, σήμερα δὲν μοιάζει φτωχοπούλα, ἔλεγε μὲ χαρά.

* * *

Τὰ χέρια τῆς Δεσπως φημίσθηκαν ὡς τὰ ἐπιτηδειότερα χέρια τῆς πόλεως. Ἡ δουλειά της προώδευσε καὶ κέρδιζε τώρα πολλά. Ἄ . . πρέπει νὰ φροντίσω γιὰ τὴν προῖκα τῆς Λιλίκας μου ! ἔλεγε μὲ χαρὰ καὶ ἤρχισε νὰ τῆς κάμῃ μιὰ προῖκα, ποῦ ἀρχοντοκόριτσα θὰ τὴν ἐζήλευαν. Ὅλη της ἡ καλαισθησία ἦταν χωμένη 'ς ἐκεῖνα τὰ ἐξαίσια ἀσπρόρουχα, ποῦ θαρρεῖς χέρι δὲν τὰ ἔπιασε.

— Τὸ κορμάκι ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ ἀξίζει καλλίτερα ἀκόμη, ἔλεγε, καὶ ἐστεροῦσε τὸν ἑαυτό της, γιὰ νὰ τὰ χαρίζῃ ὅλα 'ς ἐκείνην. Ἔξαφνα, τὴν εἶδε νὰ μαραίνεται.

— Τί ἔχεις Λιλίκα μου, ἄχ ! μὴν ἦσαι ἄρρωστη. Θὰ τρελλαθῶ. Κάτι μοῦ κρύπτεις.

Ἐκείνη ἐρρίφθηκε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἄρχισε τὰ κλάματα. Ἄχ ! ἀγαπῶ.

— Ἀγαπᾷς ; καὶ κλαῖς. Ποιὸς εἶνε ὁ εὐτυχισμένος θνητός ποῦ ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸν ἄγγελό μου!

— Τὸν ἐγνώρισα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ διδασκάλου (ἡ Λιλίκα ἐμάνθανε ζωγραφικήν). Ναί, καὶ μ' ἀγαπᾷ . . μὲ θέλει . . . εἶνε δικηγόρος καὶ ἐρασιτέχνης ζωγράφος.

— Ἄς σὲ πάρῃ

— Δὲν παίρνουν σήμερα χωρὶς χρήματα. Μ' ἄφηκε νὰ τὸ καταλάβω.

Ἡ Δέσπω εἶχε ἐγκληματικὰς διαθέσεις ἐκείνην τὴν στιγμήν. — Ἄς μποροῦσα νὰ κλέψω, ἔλεγε, ἂς μποροῦσα....

Καὶ τώρα δι' αὐτὸ θὰ μαραίνεσαι. Μὴν ἀπελπίζεσαι; ἔχω μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα. Ναί· σοῦ πῆρα μιὰ λαχειοφόρο ὁμολογία... Μάννα τάχα δὲν γέννησε καὶ ἐκείνους ποῦ κερδίζουν ; γιατὶ νὰ μὴν ἐλπίσω κ' ἐγώ ;

Καὶ ἀλήθεια ἡ Δέσπω ἐκέρδισε καὶ ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Λιλίκας.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ νέου δικηγόρου τὴν ἐνόμισε καμμίαν πτωχὴν πελάτιδα καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ περιμένῃ ὥρας ὁλοκλήρους ἐκεῖ 'στὸν παγωμένο προθάλαμο. Ἦλθε τέλος ἡ σειρά της.

— Εἶμαι ἡ ἀδελφὴ τῆς Λιλίκας, εἶπεν.

Ἔβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ τὰ ἐσκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ γαντιοῦ του καὶ ἐζάρωσε τὸ μέτωπόν του, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ θυμηθῇ.

— Τῆς κόρης ποῦ σπουδάζει ζωγραφική;

— Ἀ! τῆς δεσποινίδος Ἀμαλίας ; Καὶ τὴν ἐμέτρησε μὲ ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἐσταμάτησεν εἰς τὸ ξεθωριασμένο φουστάνι της.

— Σᾶς ἀγαπᾷ.

— Κ' ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴν ἐκτιμῶ, ἀλλά...

— Ἀ, ξεύρω, γιὰ τὰ χρήματα...

— Ξεύρετε... αἱ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις...

— Μὴ βιάζεσθε...

— Ἀπεναντίας πρέπει καὶ σεῖς νὰ βιασθῆτε... αἱ ὧραι μου εἶνε μετρημέναι.

Μὲ διώχνει! συλλογίσθηκε ἡ Δέσπω. Θάρρος, ἡ Λιλίκα τὸν ἀγαπᾷ, πρέπει νὰ πνίξω τὴν ἀηδίαν μου.

— Ἡ Λιλίκα ἔχει μεγάλη περιουσία.

— Παίζετε κωμῳδία μαζῆ μου ;

— Θέλετε ἀποδείξεις ; Χθὲς ἐκέρδισα τὸν πρῶτο λαχνό. Ναί, καὶ σᾶς δίδω ὅλα. Θέλω μόνον ἀπὸ σᾶς νὰ εὐτυχήσῃ ἡ Λιλίκα.

— Μὰ αὐτὰ μὲ λόγια δὲν τελειώνουν.

— Θὰ γείνουν ὅλα ἐπισήμως .. ἐψιθύρισεν ἡ Δέσπω, τρέμουσα ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

— Βέβαια· καὶ θὰ μοῦ τὰ μετρήσετε πρὸ τοῦ γάμου.

— Καλά· καὶ τώρα τί νὰ τῆς πῶ τῆς Λιλίκας ;

— Ὅτι ζητῶ τὴν χεῖρά της.

Ἡ Δέσπω ἐμειδίασεν ἕνα περιφρονητικὸ μειδίαμα καὶ ἔφυγε.

— Ἄκουσε, Λιλίκα, τῆς εἶπεν· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐγωϊστής. Δὲν σ' ἀγαπᾷ...

— Λυπεῖσαι τὰ χρήματα ; τῆς εἶπεν ἡ Λιλίκα μὲ παράπονον.

— Ἐγώ .... τελείωσε· ἀφοῦ τὸ θέλεις θὰ γείνῃς κυρία Δημοκρίτου

* * *

Ἔγειναν οἱ γάμοι. Ὁ κ. Δημόκριτος ἐζήτησε μιὰ χάρι ἀπὸ τὴν Λιλίκα.

— Ἀγάπη μου, θησαυρέ μου, βλέπεις· δεχόμεθα τόσον

καλὸν κόσμον καὶ ἡ εὐλογημένη ἡ ἀδελφή σου εἶνε τόσῳ κακοντυμένη καὶ ἄξεστος, ὥστε στέκεται σὰν ἀνορθογραφία μέσα 'στὸ σαλόνι μας καὶ προκαλεῖ μειδιάματα Νὰ τῆς ὡρίσῃς, νὰ ἔρχεται μιὰ ὥρα, ποῦ δὲν ἔχεις κόσμο. Καταλαμβάνω καὶ ἐκτιμῶ τὰ ἀδελφικά σου αἰσθήματα, ἀλλὰ πάλιν δὲν γίνεται κανεὶς καὶ δωρεὰν γελοῖος.

Ἡ Λιλίκα μὲ λύπην της τὸ παρεδέχθη, ἀλλ' ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητα τῆς παρατηρήσεως καὶ μὲ πλάγιον τρόπον, τῆς τὸ εἶπεν.

— Ἄ καλλίτερα, Λιλίκα μου, θὰ εἶναι νὰ ἔρχεσαι ἐσὺ νὰ μὲ βλέπῃς. Ξεύρεις δὲν θέλω νὰ σὲ ἐκθέτω εἰς βέβαιον κίνδυνον καὶ ὁ πατέρας εἶνε χειρότερα.

Ἡ Λιλίκα ἐδέχθη καὶ ἔπαιζε τόσῳ καλὰ τὸ πρόσωπον τῆς κ. Δημοκρίτου, ὥστε ἐλησμόνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀδελφήν της.

Ἕνα βράδυ, ὁ γέρων ἐχειροτέρευσε καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὴν Λιλίκαν· ἡ Δέσπω τὴν προσεκάλεσεν.

Ὁ γέρων ἐχαμογέλασε καὶ τὴν ηὐλόγησεν. Ἡ Δέσπω τοῦ ἔδωκε τὸ ἰατρικόν.—Ἄ... κατηραμένη! ἐψιθύρισε, πάλιν μὲ κατεπίκρανες. Ἄνοιξε δύο τρεῖς φοραὶς τὸ στόμα του καὶ ξεψύχησε.

Ἡ Λιλίκα 'πῆρε τὴν εὐχή του καὶ ἡ Δέσπω τὴν κατάρα του.

Ἡ Δέσπω ἔμεινεν ὁλομόναχη, μὲ ἄσπρα μαλλιὰ καὶ ρυτιδωμένο μέτωπο. Τὰ μάτια της κουράσθηκαν καὶ δὲν καλοβλέπουν.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμω; ἐψιθύρισε... δὲν ἔχει πλέον κανεὶς τὴν ἀνάγκην μου.... ἔκλαψε, ἐπόθησε τὸ νυχτέρι καὶ τὰ βάσανα τῆς ἐργασίας. Ἔγεινε μελαγχολική· μιὰ μέρα ἔγραψε μὲ τὸ ἄσχημο ἀνορθόγραφο γράψιμό της δυὸ τρία λόγια, τὰ ἄφηκε ἐπάνω 'στὸ τραπέζι καὶ ἔτρεξε 'στὸ ἀκρογιάλι. Ἔκαμε τὸ σταυρό της, εἶδε τὰ κύματα τοῦ Βοσπόρου νὰ διπλώνωνται, καὶ νὰ ξεδιπλώνωνται, εἶδε τὸν οὐρανὸ γαλανό, τὰ δένδρα πράσινα καὶ ἄκουσε τὸ τραγοῦδι ἑνὸς ψαρᾶ — δουεύει γιὰ τὸ σπιτικό του· συλλογίσθηκε καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα χωρὶς νὰ βγάλῃ φωνή, χωρὶς νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

Τὸ κῦμα τὴν ἐξέβρασεν.

***

Ὁ γαμβρός της ἔσχισε τὸ χαρτάκι ποῦ εὗρε 'στὸ τραπέζι ἐπάνω. Εἶχε αὐτὰς τὸς λέξεις.

Ἡ μικρὰ περιουσία μου νὰ χρησιμεύῃ ὡς βάσις διὰ φιλανθρωπικὸν κατάστημα μὲ τὸν τίτλον: *Ἄσυλον διὰ γραίας κόρας.*

Ἡ μικρὰ περιουσία, ἐχρησίμευσε διὰ νὰ κάμῃ ἡ κ. Δημοκρίτου ἕνα λαμπρὸ ταξείδι στὴν Εὐρώπην διὰ νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της Τὴν Δέσπω, τὴν ἔθαψαν χωρὶς παππᾶ ἔξω ἀπὸ τὰ μνήματα· ἦταν, ξέρετε, κολασμένη

— Μὰ ποῦ ἀποδίδεις τὴν αὐτοκτονίαν; ἠρώτησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἡ κ. Δημοκρίτου, ὡρκία, μέσα εἰς τὰ πένθιμα, τὸν σύζυγόν της.

— Ἄ, φιλτάτη μου. Ἐζήλευε τὴν εὐτυχίαν μας.

Ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία ἐδέχθηκε τὴν τελευταίαν πνοήν της, ἔφριξε· καὶ τὰ κύματά της ἐχάθηκαν ἀφρισμένα, σὰν νὰ ἔλεγον.

Πόσον παραγνωρίζονται οἱ ἄνθρωποι μεταξύ των.

Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου

ΝΕΚΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

Καμμιὰ φορὰ μεσ' στῆς καρδιᾶς τὴ μαύρη ἐρημιὰ
ποῦ 'στὴ ζωή μου ἄπλωσε ἕνα αἰώνιο βράδυ,
θαρρῶ σημεῖο φωτεινὸ πῶς βλέπω 'στὰ βαθειά,
σημεῖο ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ διαλύει τὸ σκοτάδι.

—

Καὶ ἡ ψυχή μου ξεπετᾷ τότε ὁλόχαρη τρελλή,
σὲ χρόνια ποῦ τὰ μοίραν μάγισσα ζηλεμμένη
μὲ πρωτινὰ φαντάσματα ἀρχίζει πάλι νὰ μιλῇ,
καὶ σὲ ὀνείρατα χρυσᾶ ξεχνιέται μαγεμμένη.

—

Μὰ πάλι βλέπω γύρῳ μου βαρειὰ ν' ἀπλώνῃ καταχνιά,
νὰ χάνετ' ἀπ' τὰ μάτια μου τ' ὁλόφωτο σημεῖο,
νὰ ξεπετᾷ σιγὰ σιγὰ ἡ μυστικὴ παρηγοριά,
νὰ σβύνεται ἀπ' τὴ μνήμη μου τὸ ὄνειρο τὸ θεῖο.

—

Ὁ πόνος μου τότε ξεσπᾷ σὲ δάκρυ κι' ἀναστεναγμὸ,
γιατὶ τοῦ Χάρου τὴν ποιὴ νοιώθει τὴν παγωμένη
ζητῶ νὰ σώσω τὴν καρδιά ἄχ! μὲ λαχτάρα μὲ καϋμό,
μὰ πάνω σ' ἕνα ὄνομα τὴν βρίσκω πεθαμμένη.

Ἐν Κων]πόλει 29 Ὀκτωβρίου 1896.

Χαρίκλεια Κορακίδου.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Προχθὲς ἐξήραμεν τὴν εἰς τὴν Γαλλικὴν φιλολογίαν ἐπίδοσιν τῶν δεσποινίδων τοῦ Πειραιῶς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐπιφανῆ καταλαμβάνουν αὗται ὀσημέραι θέσιν.

Ἤδη δύο τακτικαὶ συνεργάτιδες τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἡ κ. Ἑλένη Πολιτάκη καὶ ἡ δὶς Ἑλένη Ἀνδριοπούλου, δικαιοῦνται νὰ κατατάσσωνται μεταξὺ τῶν δοκιμωτέρων διηγηματογράφων καὶ εἰδυλλιογράφων Ἑλληνίδων. Τὰ διηγηματάκια τῆς κ. Πολιτάκη καὶ αἱ εἰκόνες ἐκ τοῦ φυσικοῦ τῆς δος Ἀνδριοπούλου ἐκίνησαν τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν, προοιωνίζονται δὲ δι' ἀμφοτέρας ἐπιφανῆ θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς γυναικείας ἐν Ἑλλάδι φιλολογίας. Ὅ,τι ἔγραψεν ἕως τώρα καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἀποπνέει τόσην τρυφερότητα καὶ αἴσθησιν καὶ πρωτοτυπίαν, ὥστε οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐὰν διὰ τακτικῆς μελέτης καλλιεργήσουν τὴν φυσικὴν αὐτὴν ἰδιοφυΐαν των θὰ παράγουν ἔργα πολὺ ἀνώτερα καὶ τελειότερα.

Ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς δὲν περιορίζει τὰς ἐκπλήξεις του ἕως ἐδῶ. Ἀπό τινος ἱδρύθη ἐκεῖ καλλιτεχνικὸν κέντρον κοινὸν καὶ διὰ τὰ δύο φῦλλα. Αἱ κυρίαι, ὡς εἰκός, καὶ εἰς αὐτὸ ἔλαβον μέρος, κατηρτίσθη μάλιστα καὶ ἐπιτροπὴ ἐκ κυριῶν, ἡ ὁποία ἐφορεύει εἰς πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται πρὸς τὸ φῦλόν μας, καὶ ἐν γένει πρὸς τὴν πρόοδον τοῦ ἀξιολόγου τούτου σωματείου. Οὐδεμία δ' ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ κέντρον τοῦτο βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ παράσχῃ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν Πειραϊκὴν κοινωνίαν, ἀφοῦ ἐπιδιώκει, ὄχι μόνον τὴν ψυχαγωγίαν τῶν κατοίκων διὰ μουσικῶν καὶ φιλολογικῶν ἑσπερίδων, ἀλλὰ καὶ τὴν μόρφωσιν τῆς Πειραϊκῆς νεολαίας διὰ τῆς συστάσεως σχολῶν μουσικῆς, ζωγραφικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς, εἰς ἃς πολλαὶ ἤδη ἐνεγράφησαν τακτικαὶ μαθήτριαι καὶ μαθηταί.

Καὶ ἐνῷ ἀφ'ἑνὸς αἱ ἐπιλεκτότεραι ἐξ αὐτῶν νέαι χαράσσουν ἐν Πειραιεῖ δρόμον διὰ τὴν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν τῆς πόλεως ἀνάπτυξιν, ἀφ' ἑτέρου ἡ φιλανθρωπία ποιεῖται ὀσημέραι μεγαλήτερον ἀριθμὸν προσηλύτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ δραστηριωτάτην ἐνέργειαν τῆς ἐκεῖ «Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος», ἧς προεδρεύει γυνὴ μὲ μεγάλην καρδίαν καὶ αὐταρπάνησιν, ἡ κυρία Ἀμαλία Σωνζέρου.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ πένθους καὶ τῆς ἀπογνώσεως, καθ' ἃς τὰ θύματα τῆς πλημμύρας, ἄστεγα καὶ ἀπηλπισμένα, ἐζήτησαν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Ζαννείου νοσοκομείου ἄσυλον, ἡ «Φιλόπτωχος Ἀδελφότης» ἐξουσιοδοτηθεῖσα παρὰ τοῦ δημάρχου Πειραιῶς νὰ μεριμνήσῃ περὶ περιθάλψεως καὶ διατροφῆς τῶν δυστυχῶν αὐτῶν, ἔδωκε δείγματα τῆς μεγάλης στοργῆς καὶ αὐταπαρνήσεώς της πρὸς τοὺς ἀποκλήρους αὐτοὺς τῆς τύχης.

Πᾶσαι αἱ κυρίαι τῆς Ἀδελφότητος ἐγκατέλιπαν κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὰς οἰκιακάς των ἐνασχολήσεις καὶ ἀκάματοι ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, συμπονοῦσαι καὶ συμμεριζόμεναι τὴν θλῖψιν τῶν δυστυχῶν, διένεμον εἰς αὐτοὺς τροφὴν ἄφθονον καὶ ὑγιεινήν, σκεπάσματα καὶ ἐνδύματα, καὶ προσεπάθουν διὰ λόγων παρηγόρων, — οἱ ὁποῖοι εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας εἶναι πολυτιμότεροι πάσης συνδρομῆς — νὰ ἀνακουφίσουν τὰ θύματα τῆς πρωτοφανοῦς ταύτης διὰ τὸν τόπον μας θεομηνίας.

Οὕτω αἱ Ἑλληνίδες καταλαμβάνουν ὀσημέραι καὶ διὰ τῶν θησαυρῶν τῆς καρδίας καὶ διὰ τῶν χαρισμάτων τοῦ πνεύματος τὴν θέσιν, ἣν ἡ φύσις καὶ ὁ Θεὸς ὥρισε δι' αὐτὰς εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν τῆς ἀνθρωπότητος πορείαν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Αἱ Ἀμερικανίδες ὑπὲρ τῶν Ἀρμενίων. Ἐκ τῶν ἀφιχθέντων ἐκ Νέας Ὑόρκης μεταναστῶν ἑβδομήκοντα παρέλαβε μεθ' ἑαυτῆς ἡ πρόεδρος τῶν ἐν Μασσαχουσέτῃ συλλόγων τῆς ἐγκρατείας κυρία Fessenden εἰς Βοστώνην, ἵνα προμηθεύσῃ. εἰς αὐτοὺς τὰ ἐναγκαῖα καὶ 170 παρέλαβε τὸ ἐκεῖ προεδρεῖον τοῦ στρατοῦ τῆς σωτηρίας «Caluation Arny» Αἱ τὸ σωματεῖον τοῦτο ἀποτελοῦσαι συνήντησαν τοὺς Ἀρμενίους πρόσφυγας κατὰ τὴν ἀποβίβασιν αὐτῶν μετὰ μουσικῆς καὶ ὁδηγήσασαι αὐτοὺς ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν συνεδριάσεών των αἰθούσῃ τοῖς προσέφεραν γεῦμα, ἐννοεῖται δὲ ὅτι θὰ καταβληθῇ πᾶσα προσπάθεια πρὸς εὕρεσιν ἐργασίας διὰ τοὺς ἀτυχεῖς τούτους. Μεταξὺ αὐτῶν εὑρίσκεται καὶ εἷς Τοῦρκος διευκολύνας τὴν ἐκ Τουρκίας δραπέτευσίν των καὶ ἀναγκασθεὶς ὡς ἐκ τούτου νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Αἱ Ἀγγλίδες ἐν τῇ πολιτικῇ. Πέντε ἀπὸ τὰς κυριωτέρας ἑταιρίας διὰ τὴν ψῆφον τῶν γυναικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, διώρισαν κοινὸν κομιτᾶτον διὰ νὰ ἐνεργήσῃ παρὰ τῷ Κοινοβουλίῳ ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σκοποῦ των.

Τὸ κομιτᾶτον τοῦτο συνεδριάσαν ἀπεφάσισε νὰ παρακαλέσῃ τοὺς βουλευτάς, ὅσοι εἶναι ὑπὲρ τῆς παραχωρήσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας, νὰ συντάξωσι καὶ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων νομοσχέδιον περὶ τούτου.

Ἱσπανίδες πατριώτιδες. Κατὰ τὸ ἐσχάτως συναφθὲν Ἱσπανικὸν δάνειον διέλαμψεν ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἱσπανίδων.

Πολλαὶ κυρίαι ἐπώλησαν ὅ,τι πολύτιμον εἶχον. τὰ διαμάντια των, τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη των διὰ νὰ λάβωσι μετοχὰς τοῦ ἐθνικοῦ δανείου.

Αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ μανία τῆς πολιτικῆς δεινῶς ἐπεξετάθη ἐν ταῖς νῦν ἐκλογαῖς μεταξὺ γυναικῶν. Φοιτήτρια τῆς νομικῆς ἡ Μαρσέλλα Μαλλὼν ἡγόρευσε μετὰ μεγάλης θέρμης ὑπὲρ τοῦ Bryan ἔν τινι δημοκρατικῷ συνεδρίῳ τῆς Νέας Ὑόρκης. ἀλλὰ τὴν ὑπερέβη γυνὴ μαύρη ἀγορεύσασα μετὰ μεγάλης χάριτος λόγου ὑπὲρ τοῦ Μακίνλεϋ ἐν τῇ ἱστορικῇ αἰθούσῃ «Φανὲλ» τῆς Βοστώνης.

Τουρκικὴ «Ἐφημ. Κυριῶν». Ἐν Κωνσταντινουπόλει πολλὴν εὐδοκίμησιν ἔχει μεταξὺ τῶν ὀθωμανικῶν κύκλων μία τουρκικὴ «Ἐφημερὶς Κυριῶν», ἥτις ἐν τῷ πρωτοτύπῳ φέρει τὸν τίτλον «Χανουμλάρα Μαχσοῦζε Γκαζέττα». Διευθυντὴς τῆς Κωνσταντινοπολίτικης «Ἐφ. τῶν Κυριῶν» εἶναι ἀνήρ, ὁ Ταχὴρ βέης, ἀλλὰ πάντες οἱ συντάκται καὶ οἱ συνεργάται τοῦ φύλλου γυναῖκες, ἀρχισυντάκτις δὲ ἡ θαυμαστὴ ποιήτρια Νεγκὰρ Χανοὺμ, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα, μετεφράσθησαν εἰς πάσας σχεδὸν τὰς γλώσσας.

Χάριν περιεργείας παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὰς κυριωτέρας συντακτρίας τοῦ φύλλου, ἐξ' ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ τούρκισσα, τὴν ὁποίαν

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

— Ἐγνωρίζατε τὸν γαμβρόν μου;

— Τί σᾶς μέλλει; Ἐπ' ὀνόματι ἐκείνου, ἀπαιτῶ τὴν παρακαταθήκην ἣν σᾶς ἀφῆκε, τὰς τελευταίας ὑπ' αὐτοῦ γραφείσας λέξεις. Δι' ἐμοῦ σᾶς ὁμιλεῖ ἡ φωνή του! σᾶς ἀπειλεῖ! Προσέξατε!

Ἡ Μάρτσα ἔτρεμε, διότι ἐφοβεῖτο ἀπὸ αὐτῆς τῆς κοιτίδος, τὸν δεισιδαίμονα τῶν νεκρῶν μῦθον! Ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι διὰ νὰ μείνῃ πριγκήπισσα ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἤξιζε ν' ἀνησυχήσῃ μερικὰς νύκτας.

— Ἀπατᾶσθε, ἀπήντησεν. Οὐδεμίαν παρακαταθήκην ἔλαβον. Καὶ πῶς φρονεῖτε ὅτι θὰ ἐπρόδιδον τὴν ἐμπιστοσύνην...

— Γύναι! διέκοψεν αὐτὴν ὁ ἱερεύς, μὴ προσποιῆσθε πλειότερον! Σᾶς γνωρίζω! Ἐὰν δὲν ἦτο βλασφημία τοῦ καλοῦ, θὰ ἔλεγον ὅτι σᾶς θαυμάζω! Ἔχετε πλειότερον ἐμοῦ θάρρος! Ἐγὼ δὲν κοιμοῦμαι πρὸ εἰκοσαετίας! διότι πρὸ τῶν ὀμμάτων ἔχω πάντοτε τὸ αἱμοσταγὲς καὶ παραμεμορφωμένον πρόσωπον ἑνὸς ἀνδρός, ὅστις ἦτο στενώτερος ὑμῶν συγγενὴς ἀπὸ τὸν Γοδεφρουᾶ! Σεῖς! πῶς δὲν βλέπετε αὐτὸν ἀδιακόπως ἐξωργισμένον, μορφάζοντα καὶ χέοντα διὰ τοῦ αἵματος τῆς πληγῆς του τὸ ἀνάθεμα, μετὰ τῆς ἀγωνίας τῆς αὐτοκτονίας του;

— Ἀπέθανεν ὡς στρατιώτης· ἐψιθύρισεν ἐκείνη.

— Θὰ σᾶς εἴπω ἐγὼ πῶς ἀπέθανεν διὰ νὰ μὴ προσποιῆσθε εἰς τὸ μέλλον ὅτι τὸ ἀγνοεῖτε.

Καὶ ὁ πατὴρ Χρυσόστομος ἐγερθείς, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀνάκλιντρον τῆς χήρας τοῦ ταγματάρχου Σωβὰλ «θανόντος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν» κατὰ τὸ εὐσεβὲς ψεῦδος τοῦ δελτίου τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— Μίαν ἑσπέραν, διηγήθη διὰ τρεμούσης φωνῆς, ὁ σύζυγός σας εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ μου. Εἴμεθα πλησιέστατα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ μάχη προετοιμάζετο διὰ τὴν ἐπαύριον. «Σταθηγέ, εἶπεν, εἷς ἐκ τῶν συντρόφων μας, φρονῶν ὅτι θὰ μὲ χαροποιήσῃ—διότι ἠγνόει ὁποῖον μέρος ἔπαιζον ἐν τῷ συμβάντι—μοὶ ἀνεκοίνωσε, ὅτι εἶσθε εἷς ἄνανδρος, εἷς ψεύστης, εἷς ψευδὴς φίλος. Ἡ εὐνοια τὴν ὁποίαν μοὶ ἀπονέμετε, ἡ θέσις ἣν παρ' ὑμῖν μοὶ ἐχορηγήσατε, γνωρίζω ὅτι εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀτιμίας. Γνωρίζω ὅτι ἡ σύζυγός μου, εἶναι ἀθλία, φιλόδοξος, καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ μου μοὶ εἶ αι ξένη, ζῶσα ὑπὸ σφετερισθὲν ὄνομα. Δέκα λεπτὰ ἤρκεσαν νὰ καταστρέψωσι τὸν βίον μου ἐν τῷ παρελθόντι, ὡς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Τί μ' ἐνδιαφέρουσιν εἰς τὸ ἑξῆς αἱ νύκαί μας, ἢ αἱ ἤττατ; ἀφοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ μόνου στηρίζομαι εἰσέτι, ἐπὶ τῆς τιμῆς μου ὡς στρατιώτου. Ἰδοὺ διατὶ δὲν σᾶς φονεύω, διότι τοῦτο δὲν θ' ἀπετέλει, τὴν στιγμὴν ταύτην, νόμιμον ἱκανοποίησιν θὰ ἦτο ἔγκλημα κατὰ τῆς πατρίδος. Θὰ ἀποθάνω ἄξιος τοῦ στρατιωτικοῦ βαθμοῦ μου! Εἴθε τὸ αἷμα μου νὰ πέσῃ ἐφ' ὑμῶν, διότι ἡ χεὶρ σας θὰ προτρέξῃ τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν. Σεῖς ἐφονεύσατε τὸν ταγματάρχην Σωβάλ».

Ἐσκεπτόμην ὅτι ἦτο τρελλός, μολονότι οἱ λόγοι ἦσαν σαφεῖς. Τὸν ἐθεώρουν ὡς ἀπολιθωθείς, ἐξ αἰσχύνης καὶ ἐκπλήξεως, ὅτε ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐπιστολήν, ἐσυνώδευσεν αὐτὴν διὰ τῶν λέξεων τούτων, καὶ γέλωτος ὃν ἐνθυμοῦμαι ἀκόμα. Εἰς τίνα ἄλλον ἁρμοδιώτερον δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν φροντίδα ν' ἀποστείλῃ τὴν ἐπιστολὴν τούτην; Ἀλλά, μὴ πλανᾶσθε, στρατηγέ, δὲν εἶσθε εὐτυχέστερος ἐμοῦ, διότι καὶ ὑμᾶς ἀπατᾷ. Καὶ σχετικὰς λεπτομερείας τούτου, δύναται νὰ σᾶς δώσῃ ὁ σύντροφος, ὅστις μοὶ ἔδωκε καὶ τὰς ἀφορώσας τὴν ἀτιμίαν σας». Καὶ μετὰ ἓν λεπτὸν ἔπιπτεν αἱμόφυρτος εἰς τοὺς πόδας

φανταζόμεθα χανομένην ἐν τῇ ραθύμῳ καὶ ἀπαιδεύτῳ ζωῇ τῶν χαρεμίων δὲν ὑπολείπεται τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς συγχρόνου πνευματικῆς σταδιοδρομίας καὶ ἀμίλλης. Εἶναι δ' αὐταὶ: Ἡ Μαχμουλὲ Λίμαν χανούμ, δημοσιεύουσα ἄρθρα κύρια καὶ διηγήματα. Ἡ Κατεχετζῆ Ζαδὲ χανούμ, ἡ Λεϊλὰ χανούμ, καὶ ἡ Φατιμὲ Λεγκαλῆ χανούμ καὶ αἱ τρεῖς ποιήτριαι. Ἡ Χαμιὲτ Ζεχρὰ χανούμ συγγραφεὺς μελέτης περὶ «θρησκείας, ἰσλαμισμοῦ καὶ μητέρων». Ἡ Ἐμινὲ Σεβὲ χανούμ, δημοσιογράφος καὶ ἡ Ἐμινὲ Βαδιχὲ χανούμ, μυθιστοριογράφος.

Δωρεὰ Ἀμερικανίδος εἰς Πανεπιστήμιον. Ἡ κυρία Hearst προσέφερε 4,000,000 δολλαρίων πρὸς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Καλιφορνίας.

Χρώματα νυμφικῶν ἐσθήτων. Ἡ ἐκλογὴ λευκοῦ χρώματος διὰ τὴν νυμφικὴν ἐσθῆτα εἶναι σχετικὸς συρμὸς νεωτέρων χρόνων. Αἱ Ρωμαῖαι νύμφαι ἔφερον φόρεμα χρώματος κιτρίνου, Εἰς τὰς ἀνατολικωτάτας δὲ χώρας τὸ πορφυροῦν εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν νυμφικὸν χρῶμα. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα αἱ νύμφαι τῆς ἀναγεννήσεως ἔφερον φοινικοειδὲς φόρεμα. Πολλαὶ μάλιστα βασίλισσαι τῆς Ἀγγλίας ἐνυμφεύθησαν μὲ τὸ χρῶμα τοῦτο. Πρώτη ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἤλλαξε τὸ χρῶμα τῆς νυμφικῆς ἐσθῆτος. Κατὰ τοὺς μετὰ τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Β' γάμους της τῷ 1885 ἐφόρει λευκὴν ἐσθῆτα μὲ οὐρὰν χρώματος ὠχροκυάνου 9 πήχεων μήκους. Ὁ νεωτερισμὸς οὗτος ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν κα προεκάλεσε πολὺν θόρυβον μεταξὺ τοῦ κομψοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς. Μολαταῦτα τὸ ἀμιγὲς λευκὸν ἐπεκράτησε μέχρι τοῦ τέλους τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος. Καὶ ἐξακολουθεῖ κυριαρχοῦν μέχρι σήμερον.

Plus de Cheveux blancs !

EAU SALLÊS

CETTE EAU

SANS RIVALE

PROGRESSIVE OU INSTANTANÉE

Rend aux **Cheveux**, **gris** ou **blancs**, et à la **Barbe**, leur **couleur primitive · BLOND, CHATAIN, NOIR.—Une** ou **deux** applications suffisent, sans préparations, ni lavage.

Produit iuoffensif.—RESULTAT GARANTI.

50 Années de Succès !

Parfumeur-Chimiste, **73, Rue Turbigo, PARIS.**

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΚΥΡΙΩΝ

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἡ γυναικεία ἐργασία νὰ ἐκτιμᾶται καὶ ἐνισχύεται περισσότερον τοῦ ἰδικοῦ μας. Εἰς οἱανδήποτε βιομηχανίαν καὶ ἐὰν ἐπεδόθη μέχρι σήμερον ἡ γυνὴ ηὐδοκίμησε. Καὶ οἱ βιομήχανοί μας ἐκτιμῶντες τὴν ἀξίαν της προσπαθοῦν ὁσημέραι νὰ διευκολύνουν περισσοτερον τὴν δρᾶσίν της.

Ἤδη ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου γνωστὸς καλλιτέχνης ὑποδηματοποιὸς κ. Φωστήρας ἵδρυσε τμῆμα Κυριῶν, τὸ ὁποῖον θὰ διευθύνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναῖκας, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δέχωνται μόνον κυρίαι, ἵνα δίδουν τὰς παραγγελίας των, τὰ μέτρα των καὶ ἐνεργοῦν τὰς ἀγοράς των.

Εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο αἱ τιμαὶ θὰ εἶναι ἐνταυτῷ κατώτεραι ὅλων τῶν ἄλλων ὑποδηματοποιῶν, μὲ ἐργασίαν, ἐνοεῖται, ἐντελεστέραν, στερεωτέραν καὶ καλλιτεχνικωτέραν τῶν λοιπῶν.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΑΛΙΑΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΕΞΑΡΧΟΥ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ

Παραπλεύρως τοῦ Καταστήματος Μαγγιώρου καὶ Ρουσοπούλου

Νέον κατάστημα πάντων τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας. Πλουσιώτατον εἰς συλλογὴν ὑφασμάτων τοῦ τελευταίου συρμοῦ, συλλογὴν ποικίλην, ἐκλεκτήν, ἄγνωστον εἰς ἄλλα πολυφημισμένα ἐμπορικὰ καταστήματα. Αἱ ἐπισκεπτόμεναι τὸ κατάστημα τοῦτο δύνανται νὰ προμηθευθοῦν πάντα τὰ εἴδη τῆς χειμερινῆς περιόδου καὶ νὰ ἐνθουσιασθοῦν ταὐτοχρόνως καὶ ἀπὸ τὰς λογικὰς τιμὰς καὶ ἀπὸ τὴν πρόθυμον τῶν καταστηματαρχῶν περιποίησιν.

Στέλλουν δειγματολόγια καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ δέχονται παραγγελίας τοῖς μετρητοῖς.

ΑΝΤ. ΤΑΣΣΙΑΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΑΝΔΡΩΝ, ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΩΝ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀριθ. 82. ἀπέναντι οἰκίας Σκουζέ

Πλοῦτος καὶ ποικιλία εἰς ὅλα τὰ εἴδη. Τιμαὶ εὐθηνότατοι, ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ. Ἐσώρρουχα ἕτοιμα ἢ κατὰ παραγγελίαν. Ἕτοιμοι ἢ κατὰ παραγγελίαν γυναικεῖοι πῖλοι. Πρόθυμος καὶ ταχυτάτη ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας. Δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ μέτρων. Δεκταὶ παραγγελίαι προικῶν καὶ βαπτιστικῶν.

μου! Ὅπως εἰμὶ βέβαιος περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, εἰμὶ ἐπίσης βέβαιος ὅτι ἦτο τρελλός, διότι ποτὲ δὲν θὰ ηὐτοκτόνει οὕτω, τὴν παραμονὴν μάχης.

Ὁ ἱερεὺς ὡμίλει ταχέως· ἔστη ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ ἀπομάξῃ τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τοῦ μετώπου του, ἐνῷ ἡ Ρουμανὶς οὐδόλως ἐσκέπτετο νὰ τὸν διακόψῃ, καὶ ἐξηκολούθησε.

— Τοὐλάχιστον, ἔσωσα τὴν μνήμην του. Μόνος μεθ' ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, ὅστις μ' ἐβοήθησεν ἐγνωρίζομεν ὅτι ὁ ταγματάρχης Σωβὰλ δὲν ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Τὴν ἐπαύριον καὶ ὁ ἕτερος τῶν μαρτύρων ἐξέλιπε, καὶ νῦν, μόνος ἐγώ, γνωρίζω τοῦτο. Περατωθέντος τοῦ πολέμου, καὶ σωθεὶς παρὰ τὰς ἐλπίδας μου, ἐξηφανίσθην καὶ ἐγώ, ἀφοῦ πρῶτον, ἀπέστειλα πρὸς ὑμᾶς τὴν φρικώδη ἐκείνην ἐπιστολήν του, καὶ ἐὰν διὰ μίαν ὥραν ἀναφαίνομαι ἐνώπιόν σας, πράττω τοῦτο, πιστεύσατέ με, ὅτως; ἐπιτύχω τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν ἀνέλαβον. Ἀρκεῖ ὅτι ὡς νεκρὸς ταράσσεται ἐν τῷ τάφῳ του.

Ἡ κυρία Σωβὰλ ἔμενεν ἀκίνητος!

Ὁ ἱερεὺς ἐξηκολούθησεν ὑψώσας ἀπειλητικῶς τὴν φωνήν,— σᾶς ὁρκίζομαι, εἶπεν ὅτι ὁ πρίγκηψ Κεμενέφ καὶ ὁ Πατρίκιος Ὀ-Φάρελ, θὰ μάθῃ μετὰ πόσου θράσους καὶ ἀσεβείας ἀπεκρύψατε τὰς τελευταίας τοῦ Γοδεφρουᾶ λέξεις· Μὴν φοβεῖσθε τοὺς θανόντας, ἀλλὰ προφυλαχθῆτε ἀπὸ τοὺς ζῶντας.

Ἡ Μάρτυκα ἐννόησεν ὅτι ἡττήθη, ἡ ὀργὴ δὲ πλειότερον τῆς αἰσχύνης ἠλλοίωνε τὸ πρόσωπόν της, ὅτε ἠγέρθη ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἐπιτηδεία δὲ εἰς τὸ νὰ ἐπωφελῆται τῶν περιστάσεων, εἶπε δι' ὑποχώφου φωνῆς!

— Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι τὸ μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως κλείει τὸ στόμα σας.

— Χλευάζετε, ὑποθέτω! ἀπήντησεν ὁ ἱερεύς· ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε. Ἐὰν γνωσθῇ ἡ ἀλήθεια, θὰ καλύψω δι' αἰσχύνης καὶ αἵματος τὴν στοργὴν ἐκείνων, οὓς ποθῶ νὰ ἑνώσω. Σπεύσατε νὰ ὑπακούσητε, ἕκαστον λεπτόν, ὅπερ διέρχομαι ἐνταῦθα, εἶναι μαρτύριον δι' ἐμέ. Ἐδῶ, τὸ ἔνδυμά μου, καίει τοὺς ὤμους μου.

Ὅτε εὑρέθη ἐν τῇ ὁδῷ ἀνυπομονῶν ἤνοιξε τὸ χαρτίον ὅπερ ἐνεχείρισεν αὐτῷ μανιώδης ἡ Ρουμανίς.

Τὰ ἀγαπητά μου παιδιά! ἀνέκραξεν ἅμα ὡς ἀνέγνωσε τὰς τόσον ἐπιπόνως γραφείσας γραμάς:

«Ἀνακαλῶ, διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ προσφιλής μοι σύζυγος ἤθελε »συνάψει δεύτερον γάμον μετὰ τοῦ Πατρικίου Ὀ-Φάρελ, τὸν ὅρον τῆς ἀπο»κληρώσεως, ὃν ἔθεσα ἐν τῇ διαθήκῃ μου. Ἐκ τούτου ἐννοῶ ὅτι ἐπιθυμῶ, κα»συμβουλεύω μάλιστα εἰς αὐτοὺς τὴν ἕνωσιν ταύτην, ἥτις, ὡς φρονῶ καὶ ἐλ»πίζω θὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ δύο ὄντα, ἅτινα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπησα. Εἴθε νὰ μὲ συγχωρήσουν, καὶ νὰ μὲ ἐνθυμοῦνται».

Τὸ κωδείκελλον τοῦτο, χρονολογηθὲν καὶ ὑπογραφέν, ἐξισοῦτο πρὸς αὐθεντικὴν πρᾶξιν, δι' ἧς ἡ Εὐγενία ἐκληρονόμει τὸν σύζυγον, ἐὰν συνῆπτε γάμον μετὰ τοῦ Πατρικίου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετ' ἄλλου τινός, μετὰ τοῦ Κεμενέφ π. χ. Διὰ τοῦτο ἡ Μάρτυκα δὲν ἐξηφάνισεν αὐτό, διότι ἐλλείψει τοῦ πρώτου, ὁ Ὀ-Φάρελ ἦτο ἐπίσης λίαν εὐπρόσωπος σύζυγος διὰ τὴν θυγατέρα της.

Ὁ πατὴρ Χρισόστομος, ἀντελήφθη τὰς σκέψεις τῆς Ρουμανίδος, καὶ ἡ καρδία του ἐξηγέρθη ὑπὸ ἀηδίας.

Ἡ Εὐγενία βλέπουσα τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ κατάπτωσιν τῆς μητρός της, ἠννόησεν ὅτι σφοδρὰ πάλιν ἐγένετο ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ δὲν ἐζήτησε νὰ μάθῃ λεπτομερείας.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔλαβε παράδοξον εἰδοποίησιν, μίαν σελίδα ἀποσπασθεῖσαν ἀπὸ προσευχητάριον, ἐφ' ἧς ἦσαν κεχαραγμέναι αἱ ἑξῆς λέξεις «Nunc dimittis». καὶ κάτωθεν Ἀμήν. Ἀναμείνατε».

Τοιουτοτρόπως ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτῆς προσήγγιζε, καὶ δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, διὰ τὸν ἄγνωστον αὐτὸν ἱερέα, τοῦ ὁποίου, καὶ ἡ φωνὴ καὶ αἱ κινήσεις, μυστηριώδεις χορδὰς ἐδόνουν ἐν τῇ καρδίᾳ της. Μυστήριον ὅπερ οὐδεὶς ἐξήγησεν αὐτῇ!

(ἀκολουθεῖ).